

Sygn. akt I ACa 633/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Janusz Kaspryszyn
Sędziowie:	SSA Aleksandra Marszałek (spr.) SSA Sławomir Jurkowicz
Protokolant:	Małgorzata Kurek

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2014 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **A. S. (1)**

przeciwko **(...) Sp. z o.o. we W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 17 lutego 2014 r. sygn. akt I C 1062/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej 450 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił powództwo, którym A. S. (1) domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. we W. 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych przez umieszczenie jej wizerunku na stronie internetowej pozwanej.

Sąd ten ustalił, że powódka wykonująca u pozwanej obowiązki rejestratorki medycznej (X 2010 r. – IV 2013 r.) została w lutym 2011 r. poproszona o wzięcie udziału w sesji fotograficznej w celu przygotowania zdjęć do nowej strony internetowej. Zdjęcia przedstawiać miały powódkę, jako pacjentkę poddającą się badaniom specjalistycznym sprzętem. Materiał zdjęciowy z wizerunkiem powódki został zamieszczony na stronie internetowej, która zaczął działać w maju 2011 r. Od początku jej istnienia powódka wiedziała, że jej zdjęcia zostały na stronie zamieszczone, korzystała zresztą ze strony przy wykonywaniu obowiązków służbowych. W czerwcu 2013 r. powódka wezwała pozwana do usunięcia zdjęć, co niezwłocznie uczyniono.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji nie można uznać, aby doszło do bezprawnego naruszenia wizerunku powódki oraz jego rozpowszechniania bez jej zgody. Powódka wyraziła zgodę na uczestniczenie w sesji, została poinformowana o jej celu i zamierzonym sposobie wykorzystania uzyskanego materiału. Umieszczając zdjęcie na stronie internetowej pozwana działała w zakresie uzyskanego zezwolenia. Powołał się przy tym Sąd na zeznania świadka J. S. i strony pozwanej – S. B..

Apelacje od powyższego wyroku wniosła powódka. Skarżąca zarzuciła naruszenie art. 217 § 2 i 3 k.p.c. przez oddalenie wniosku dowodowego

o przesłuchanie świadka A. S. (2) oraz art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie ustaleń sprzecznych z treścią zebranego materiału, w szczególności, gdy chodzi o poinformowanie pozwanej

o celu sesji i zamierzonym sposobie wykorzystania zdjęć, działanie pozwanej

w zakresie uzyskanego od powódki zezwolenie, dobrowolności uczestnictwa w sesji, znoszenia stanu naruszenia przez okres 2 lat, okoliczności usunięcia zdjęć, nadto zarzuciła wadliwą ocenę zeznań świadka J. S.. Wniosła o zmianę wyroku i zasądzenie na rzecz powódki od strony pozwanej kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja jest bezzasadna.

Skarżąca w kolejnych zarzutach kwestionuje dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia. Podkreślić, więc trzeba, że ustalenia te są w pełni prawidłowe, znajdują oparcie w materiale dowodowym i okolicznościach sprawy i zasługują na akceptację. Materiał dowodowy został szczegółowo przeanalizowany i oceniony

a ocena ta nie wykracza poza ramy nakreślone art. 233 § 1 k.p.c. Zeznania świadka J. S. w sposób logiczny przedstawiają przebieg spornej sesji zdjęciowej

i tworzą spójną całość z wydarzeniami, jakie miały dalej miejsce.

Twierdzenia powódki, że uczestniczyła w sesji zdjęciowej niejako pod przymusem, wykonując polecenie służbowe są nielogiczne i nie zasługują na wiarę. Powódka pracował jako rejestratorka medyczna, na pewno, więc w zakresie jej obowiązków nie było uczestnictwa w sesji zdjęciowej. Trudno też sobie wyobrazić, jak miałyby wyglądać naciski na nią, które czyniłyby uczestnictwo w sesji przymusowym, sama powódka zresztą nie umie okoliczności takich przekonywująco przedstawić i wyjaśnić, obawa o pacę, z braku jakiegoś realnego zagrożenia, nie jest tu wystarczająca, nie mówiąc już o wątpliwym efekcie zdjęć robionych wbrew woli osoby fotografowanej. Z zeznań świadka i wyjaśnień pozwanej wynika dalej, że powódka wiedziała, czemu służy sesja, została poinformowana o przeznaczeniu zdjęć i sposobie ich wykorzystania i wyraziła na to zgodę. Odmienne twierdzenia apelacji nie znajdują żadnego uzasadnienia i pozostają w sprzeczności

z okolicznościami sprawy. Powódka wzięła udział w sesji, pozwoliła na wykonanie szeregu zdjęć. Dodać tu można, że zdjęcia te przedstawiały powódkę w roli pacjenta badanego sprzętem medycznym pozwanej, przy czym pozwana to Centrum (...), badania dotyczyły, więc oczu. Czyni to podnoszone w toku postępowania zarzuty powódki, że zgadzał się na zdjęcia ukrywające jej twarz dodatkowo nieprawdopodobnymi.

Tak więc powódka wiedziała o przeznaczeniu zdjęć i celu ich wykonywania. Wyraziła na to zgodę i przez kilka lat nie sprzeciwiała się ich umieszczeniu na stronie internetowej, z którą stykała się w codziennej pracy. Zezwolenie na rozpowszechnianie wizerunku może być udzielone w formie dowolnej a realia sprawy potwierdzają, że zgoda taka został przez powódkę wyrażona.

Całkowicie niezrozumiałym jest zarzut o próbie usunięcia dowodów. Pozwana nigdy nie przeczyła, że zdjęcia powódki były umieszczone na stronie internetowej, nie miała więc powodów do ich usuwania w celu ukrycie takiego wykorzystania fotografii. Do usunięcia zdjęcia doszło natomiast niezwłocznie po zgłoszeniu takiego żądania przez powódkę, z czego trudno czynić pozwanej zarzut, tym bardziej formułowany przez powódkę. Wbrew twierdzeniom

apelacji nie ma w materiale sprawy dowodów na to, że żądanie takie było zgłoszone wcześniej, zarzuty w tym zakresie uznać trzeba za całkowicie gołosłowne.

Chybiony jest też zarzut naruszenia art. 217 § 2 i 3 k.p.c. Dowód z zeznań świadka A. S. (2) trafnie został oceniony przez Sąd pierwszej instancji jako spóźniony. W motywach orzeczenia wskazano przyczyny takiego stanowiska i nie ma potrzeby powielanej przytoczonych tam argumentów. Dodać trzeba, że powódka nie zostało zgłoszone zastrzeżenie w trybie art. 162 k.p.c., co pozbawia powódkę prawa powoływania się na to uchybienie, nawet, gdyby rzeczywiście miało ono miejsce, w dalszym toku postępowania.

Ubocznie, bowiem nie ma to wpływu na treść rozstrzygnięcia, wskazać trzeba, że rzeczowo właściwym do rozpoznania niniejszej sprawy był Sąd Rejonowy. Powódka wystąpiła tylko z roszczeniem o zasądzenie, a takie powództwo niezależnie od jego podstawy, o ile nie przekracza kwoty 75 000 zł, rozpoznane powinno być przez Sąd Rejonowy (art. 17 pkt 4 k.p.c.). Dopiero roszczenie majątkowe dochodzone łącznie z żądaniem niemajątkowym o ochronę dóbr czyniłoby w niniejszej sprawie właściwym Sąd Okręgowy (art. 17 pkt. 1 k.p.c.). Takie uchybienie przepisom o właściwości rzeczowej nie ma jednak wpływu na prawidłowość orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze na mocy art. 385 i 98 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

bp